

Ca-Nostra

*** ANY SETÉ.—NÚM. 329 *** SETMANARI POPULAR *** INCA, 19 DE SEPTEMBRE DE 1914 ***

INCA, PROGRESA...

La partida de construccions modernes que s'han fetes a dins Inca durant un parei de lustres, i les que ara meix s'estàn edificant pel servici públic i particular, aviat revestiran la Ciutat del *confort* de la vida moderna a on no hi mancarà res per comoditat dels inkers o dels moradors externs que tenguen o vulguen conviure entre nosaltres.

Això ens indueix a donar una petita noticia de la transformació que sufreix actualment la Ciutat de nostros amors.

EL CORTÉ NOU

Inca, sempre ha tengut en gran estima l'exèrcit, puis a pesar de tenir necessitat d'engrandir places i reconstruir edificis del Municipi, davant ses distintes urgencies, en lo primer que pensà i atengué fonc en fer un corté per alojar la tropa. Enllestit el còs frontal per oficines a costes i despeses del Municipi, se proseguiren, ja a compte de l'Estat, gracies a les gestions del general Luque, a construir els cossos de l'ala esquerra que són de gran extensió, destinats a dormitoris i que ja estàn llets amb portes posades, trispol i referits fets. Ara se munta el còs de darrera que ha de servir per cuines i menjadors i an els alts per sala de música.

Darrerament s'ha feta molta via an els murs que rematant amb marlets revolta la finca, tancant isoladament tots els cossos del Corté. A la cara frontal, de la carretera, s'hi ha posat un emplastrat amb retxats que tanca el portal amb portes de ferro ben revengudes i artístiques.

La terminació d'aquests murs, abans d'acabar el cos d'as mig, fa compendre que serà vera la noticia de que la milicia va a passar-hi aviat, lliurant-se el Municipi del gravament de la renda del Corté, que podrà destinar a altres atencions, mentres l'estancia de la tropa a Inca quedarà en caràcter permanent, essent, a més de la seva missió de defensora de la Patria, una bella ornamentació del poble que li dona redós.

EL TEATRE D'INCA

A Inca també se fá un Teatre per una societat de propietaris anomenada «Teatre d'Inca». Però aqueix teatre no serà un teatre qualsevol, així, de poble o de saló de societat recreativa, sino un teatre en gros, que podrà compatir en los millors de Palma, i fins ja s'endevina que llevat del Principal serà el més hermós i garrit de Mallorca. El projecte i direcció són de l'intelligent arquitecte D. Guillerme Reinés, qui, en la distribució no hi ha dexat una coma, perque resultàs una obra acabada, en tot el *confort* i seguridats modernes i que reclamen aquesta classe de edificis. Té certa configuració amb el teatre Balear de Palma en lo tall general, però no li assemblarà ni de molt amb el seu armònic detall.

Aquests dies en passàrem i'l seu aspecte mos causà boníssima impressió per la gallarda i vigurosa ornamentació en que se'l vesteix. Era un gust veure treballar: aquí els fusters enllestien els palcos, allà els peletes posaven els darrers enritjolats, a d'alt colles de guixaines i pintors venguts aposta de Barcelona decoraven el cel-ràs i la boca del escenari, seguint una notable transformació de un dia a s'altra.

¡Un gran colisseu a Inca!... Les muses, la poesia, el sentiment estètic, l'art i la cultura estàn d'enhonabona per tenir a Inca, tant pobre fins ara en manifestacions artístiques, un temple per la seva exhibició i glorificació; més' ¡ai! el repertori del teatre modern ens fa por i solament tenim una garantia de que l'art i la literatura no seràn profanats en son propi temple, en el sentit cristià de sos honrats propietaris.

ALTRES EDIFICIS

En nostros aixamplaments de les foranes d'Inca, seguit, seguit, s'hi fan noves construccions i no menys s'en veven reedificar pel mig de la població, que demostren l'estat polent de la ciutat degut a la faneria i curolla de sos habitants pel millorament de la vida. Es vè que molts de frontis fan riure pel seu pintat de gerreta de fira, degut als mannyans que fan la feina dels arquitectes

o del gust educat que deu tenir tot el qui se constituex director de obres que han d'esser ornament o taques de nostros carrers. Molts que no coneixen s'art, ni pel sentit comú, han volgut manetjar el modernisme i, copiat o no de bons models, de imitació a imitació, son arribat a fer construccions detestables que feren els ulls del qui les mira i parlen desfavorablement del gust artístic de la Ciutat.

Mes no tots son així, construccions modernes hi ha tant artísticament ornamentades com la del Missè Sr. Amengual, del carrer de Palmer, en la seva volada de llenyam del nort semblant a la antiga i senyoral de ca'n Ripoll o de la Casa consistorial de Palma. Altres edificis s'han fets, com el del capità Massanet, que amb un frontis senzill de linies correctes i fondo entonat, hi tanca una construcció magnífica dirigida en tot asment i a prova de bomba. Fa honra a les bones construccions recents la casa del Notari Llabiés, del carré del General Luque. Llástima que'l picapedrer, per més fer, esmenàs l'arquitecte posant-hi aquelles colorines que hi ha per les finestres.

De totes maneres, hi ha que estar satisfets de la renovació dels moltíssims d'edificis d'Inca i dels seus axamplaments que són una senyal de progrés i de vida.—*Continuará.*

DANIEL.

Inca 19 de setembre.

PER LO SETEMBRE

*Fé la creu, company, i afora
que bentost serà'l matí;
arrangem la podadora
i'l cistell i fem camí.
Comensem per les camades
i que tombin les cepades.
Terra rotja fa bon vi.*

*Traginers de molta llengua
ja s'acosten ronsejant.
Lo dimoni que us entenga...
Com no aneu al botavant!
Carreguem les portadores;
cap al cup que son quatre hores
i aquest most s'està esbravant!*

*Dos per l'amo de carrera,
per mí tres que ès llei aixís.*

*Apa, noia, cull enrera
o bon vent al teu país;
que no sé si m'emborratxa
lo fluirós de la garnatxa
o'l teu ull bellugadiç.*

*Aqueix camp de fresca sola
l'obri'l pare a cops de mall;
quan la vinya fou mayola
va llensar l'últim badall.
A quí m conta fets de guerres,
jò li mostro aqueixes terres
i les eines com mirall.*

*Ont la vinya ha eixit més clara
ès per culpa del terré;
aquí tot surt a la cara;
cada cep dona'l que té.
Mes d'un ploure s'assaonen
i en la bota'l vi conjonen;
no hi ha hereu ni cavalé'.*

*Ansia, noies, cops a l'eina,
que ja'l sol no surt al pas;
veiam doncs si feim més feina
i avans que ell pleguem al mas.
Ja vindrà la gran tabola
i'l ballar la xirinola
i'l lluhí'l garrot de bras.*

*Al entorn de las cupades
alsarem lo vell perró
ple de vi de quinze anyades
de la bota del recó;
i entre xiscles de la colla
sentirém pia be com dolla
cup avall nostra suó.*

*I si alguna a cau d'orella
me digués que vol marit,
si és que'm fa i jo faig per ella
jora penes, ja està dit;
i ans que vinguen les gelades
calaixera i arrecades;
trona avall i bon profit.*

*Au, tresquem-hi tots a l' una
i cantem sens reposar:
io v'ns dona la fortuna,
l'home al vi lo te d'honar;
que ell es sant, i més encare
puis lo fill del Etern Pare
en sa sanc lo fa tornar.*

ANGEL GUIMERÁ.

El campanar d'Inca

I

*Quin alè espés! Amunt!... En nom de Deu,
companys, que hi som adalt! Que be's reposa!
per senti el cor del poble, aquí fa nosa,
dels fets de cor l'aglassament de neu.*

*Mirau: allà els molins, en lo bec seu
polcimen blat pels fills... més prop reposa
l'hort del convent, ull-près de sa resclosa...
oh! Sant Domingo i Sant Francesc, adeu!...*

*Carrers replens d'infants i melodia,
camins amb la color de fruit madur,
montanyes grises, fonts de poesia,*

*pagesos que tornau d'un bell segur,
resau, resau el toc d'Ave-Maria...
que és nostro cor que bat aquí ben pur.*

II

*No l'heu sentit de prop batre aquest cor?
de pedra austera, i sò de bronze august,
milló us rebrà quant l'horabaixa mor,
quant deixa el sol d'ensomni el bon regust.*

*I un mon d'encants desvel·lareu a flor
de vostros ulls embabaiats de gust.
La vida us passarà com un tresor,
mesclat de goigs i penes com és just.*

*Pler de bateig, gaubança de novii,
augunia de malalt, plor de difunt,
recort que als qui moriren auxilií,*

*festes anyals, que vos treuràn de punt;
i si un Jorn Sant vos deixa el cor mostii,
el repicar de Pasco vendrà al punt.*

A. C.

Inca 15-setembre-14.

ERA UN SANTO

Varios de los hechos acaecidos que revelan la santidad de Pío X y los dones con que el Señor le favoreció.

Ahora, después de su muerte, nos servirá de consuelo registrar otros hechos maravillosos sucedidos de igual carácter obrados por mediación del que fué nuestro amantísimo Padre.

✠

Era una jóven alemana. Hacía casi un año que se hallaba como postulante en el monasterio de Carmelitas de San Remo. Ya sólo le faltaban tres meses para vestir el hábito, cuando enfermó del oído y se quedó sorda. Consultó el caso con el doctor Bubonne, especialista en esta clase de enfermedades quien la declaró incurable, por tener el tímpano perforado.

Ya no era posible que fuera recibida como religiosa, con ser ésta su única ambición. Con sus ruegos logró permanecer una temporada más en el monasterio, que aprovechó para pedir al cielo su curación. Hizo varias novenas a este fin, pero inutilmente, tuvo al fin, que abandonar la Comunidad, llevando consigo el certificado del doctor que la declaraba incurable.

Un día después de emigrar, siente una voz interior que le dice: «Vete a Roma a presentarte al Papa; él te curará seguramente.» Fuése, corriendo al monasterio a informar de esto a la Madre Priora. Esta no la creyó, antes tomándole la cabeza con las dos manos le dijo: «¿No te basta haber quedado sorda, que quieres volverte loca? ¿Qué haré yo de tí?»

La enferma no desistió de su empeño, y fué preciso llevarla a Roma. El 9 de Enero salió para esta ciudad en compañía de una religiosa, y el 12 fué ya recibida en audiencia particular por el Papa puesto de antemano al corriente del objeto de aquella visita por Mgr. Bressan, que había recibido una carta de la Priora del Monasterio. Llegando a presencia del Pontífice, arrojóse la jóven a sus piés y le dijo: «Santísimo Padre, estoy firmemente persuadida de que Vuestra Santidad puede curarme; quiero ser Carmelita, y

no puedo ser admitida a causa de mi sordera.» El Papa se levanta, le hace repetir tres veces ese acto de fe y confianza, y luego, cogiéndole la cabeza entre sus manos, le dice: Hija mía hágase según tu fe: anda y sé una buena y santa Carmelita.» Ella se levantó, y oía perfectamente.

Al cerciorarse Mgr. Bressan de lo sucedido dirigióse al Papa: diciéndole: «¿Qué habéis hecho Santísimo Padre?» El Papa le contestó: «No he sido yo el que ha obrado esta curación; ha sido el poder de las llaves.»

La jóven tornó aquel mismo día a su convento de San Remo; y el 18 de Febrero tomó el santo hábito, presidiendo la ceremonia el Obispo de Veintimilla, Mgr. Daffra. El Padre Santo, a quien se le comunicó la nueva, le envió aquel mismo día un despacho, que decía: «Muy amada hija: Una copiosa bendición para tí, para la Madre Priora, para la Comunidad y para cuantos asistan a la toma de hábito. En adelante os llamaréis Sor María Pía del Buen Pastor.»

✠

El mismo mes realizóse en Santiago de Chile otro prodigio por los merecimientos del Papa. De este sucedido tenemos por testigo al Ilmo. Sr. Arzobispo de la misma ciudad, quien, con fecha de 25 de Enero, se lo escribió al Reverendo Padre Fray Ildefonso de Scarperia, religioso capuchino. «En estos días, escribía, ha ocurrido un milagro en el monasterio de Agustinas. Una monja, a tiempo de morir sanó instantaneamente al contacto de un soldado del Papa.»

✠

El general de una Congregación, residente en Roma, había recibido de las Hermanas, que tienen el cuidado de la ropa del Sumo Pontífice, un cuello llevado por el mismo. Ahora bien, con motivo de practicar la visita a sus conventos en España. El Padre General habló a una religiosa atormentada, hacía cinco años, por un cáncer, que le carcomía el estómago y la garganta hasta impedirle tomar alimento. Hizo que le aplicaran el cuello, usado por el Santo Padre, que él había llevado consigo, y que tomara un poco de agua, en la que había sumergido unas cuantas hilazas del mismo. Después, pasados algunos días, la enferma quedó perfectamente sana.

✠

Un italiano, que tenía un brazo paralizado y que había ido en vano a buscar su curación en Lourdes, sintióse movido a implorarla a Su Santidad Pío X. Admitido a una pública audiencia, en el momento en que el Papa pasa junto a él, le manifiesta con suma ingenuidad su deseo y su confianza.

El Papa se sonríe, y pasando su mano sobre el brazo paralizado, como para acariciarle con paternal amor: «sí, sí, sí,» repite, y prosigue el camino.

Había dado apenas algunos pasos, cuando el italiano afortunado sintió correr la vida por su brazo y puede moverle como el otro... ha sanado y... quisiera gritar: ¡milagro! pero el Santo Padre, vuelto hacia él con el índice de la mano sobre los labios le hace

seña de callar. El entonces obedece y calla; lo cual, sin embargo, no impidió que los vecinos se dieran cuenta del milagro realizado.

Una jòven inglesa, catòlica, fué en pelegrinación a Lourdes con el objeto de curarse de unas llagas que le desfiguraban la cabeza. Su plegaria no fué escuchada: pero ella, sin perder ánimo, decía en sus adentros, de regreso a su patria: «El borde de la túnica del Señor sanaba; la sombra de San Pedro sanaba también; y yo estoy segura de que me sanará Pío X.» Con esta confianza se va a Roma, asiste a una pública audiencia y, al besar el anillo del Santo Padre, pide a Dios con viva fe la gracia de sanar de sus llagas. Cuando al fin Pío X bendijo a todos desde el medio de la sala, vió la enferma, que la mirada del Santo Padre se detuvo sobre ella. Lleva las manos a la cabeza y se encontró sana. No fué ni la sombra del Vicario de Cristo, ni el contacto de su vestido; una mirada suya bastó para sanarla.

Otra niña de 16 años, perteneciente a una familia inglesa protestante, había perdido del todo el uso de las piernas. Sus padres, como impulsados por las maravillas que se cuentan de Lourdes, propusieron a la joven llevarla a aquel santuario; pero ella declaró abiertamente tener mayor deseo de recibir la bendición del Papa.

La respuesta no pudo ser más sorprendente ni más agradable al padre, ardiente anglicano; más: «Finalmente dijo, después de haber examinado la cosa, no será malo contentarla,» y la llevó consigo a Roma. Admitida a una pública audiencia, ella, acomodada en una silla, aguardaba con grande confianza la llegada del Santo Padre. Pasa Él y la bendice y prosigue bendiciendo a los demás peregrinos; pero habiendo sabido que ella le pide una gracia especial vuelve atrás y, después bendecida de nuevo, se aleja. Terminada la audiencia la sala quedó desocupada de los peregrinos, los criados llegaron a donde estaba la niña para transportarla, pero ella con toda calma y sencillez:—«Gracias, les dice, es inútil vuestra ayuda, estoy sana.»

VIU COM UNA CENTELLA...

E-hu era s'assistent d'un capità molt amic meu, jove i sens familia, qui vivia a una casa moblada, i menjava de la fonda. Amb lo que vos diré, voltros mateixos jutjareu de si, en efecte, aquest assistent xapava o no un cabeí a l'aire...

Es capità, com he dit, menjava d'una fonda, i s'assistent anava a cercar cada dia es berenà i es dinà de dita fonda i le hi duia a ca-seua. Un dia, quant berenava li digué es capità.

—Mira, avui no m'has de dur es dinà de la fonda, porque m'ha convidat sa marquesa.

—Està bé—diu s'assistent.

I acabat es berenà, es capità se vestí i s'en va an es corté: Es regiment havia de sortir

aquell descapvespre a maniobres, i acabades aquestes, que foren fatigoses i amb un sol qu'aixapa roques, s'en torna es capità a ca-seua amb una forta migranya que'l feia anar amb so coll tort i sa vista en terra, com un xòt modorro. Es clar que, amb una «maldecapada» tan alta de punt, es capità no va estar per a anar de convits, i va renunciar an es dinà de sa marquesa. No obstant volguent quedar bé amb ella, li escrigué un billet per excusar-se.

—Jas—li diu a s'as-istent!—du aquesta carta a sa Marquesa, i, de passada, en tornar, dum es dinà.

—Està bé—diu s'assistent preguent sa carta, i ja's partit cap a ca'sa marquesa.

Aquesta la rebé, la llegí, i sortí de seguida per informar-se en persona de s'estat de sa salut d'es sen amic.

—I ¿qué se'n ha hagut d'anar a jeure?—pregunà sa marquesa.

—No, senyora—respònd s'assistent;—se queixa sols d'es cap.

—Diga-li que ho sentim molt i que desitjám que s'alivii.

—Moltes gracies—contestà s'assistent.

Però amb tot això no's mogué d'es mateix lloc.

—¿Qué li ha fet es seu senyor algún altre encàrrec?—li preguntà sa marquesa quant vé que s'assistent no se'n anava.

—Sí, senyora—respogué:—m'ha dit que entregàs a vosse-mercé aquesta carta i que de passada li dugués es dinà.

—¡Oh! idò espera—diu sa marquesa.

I en un moment quatre o sis criats arreglaren dins una panera gran es servici i carregaren amb ella s'as-istent, qui poc després arribà a ca's capità, po'à taula i començà a servir-li es dinà.

Es capità, encara qué desmenjat, advertí que sa sopa tenia milló gust que de costum i que es servici no era tampoc igual an es de tots ets demás dies. Vengué es peix i el menjà amb gana; també feu honor a ses entrades, així com a sa verdura i an es rostit, porque en realitat tot era exquisit. Es resultat va esser que menjà com no esperava, i que sa migranya li fugí.

S'assistent li serví ets postres, i quand los estíva ensaborint es capità... ¡pum! un tó com a d'escopeta.

—Però, ¿qu'és això? ¿També Champagne, avui?

—M'ha dit sa senyora que la hi servís an ets postres.

—¿Quina senyora?—exclamà es capità fora de sí i ja maliciant-se tot s'enredo.

—Sa senyora marquesa.

—¡T'he de matar! ¡M'has posat en ridicul, tros de bòtill! Jas, vat-aquí cinc duros: compra un ram de flors ben hermós i du-le-hi tot-d'una a sa marquesa.

—Està bé.

Pren s'assistent es dobbés i ja's partit correns com un coèt cap a ca-una florista. Compra un ram magnífic, el du a ca'sa marquesa, i sensa qu'haguessen transcorregut yint minuts ja tornà a presentar-se an es capità tot gojós. Posant-li ets cinc duros demunt sa taula, li diu:

—Ja queda vostè servit.

Es capità quedà estorat.

—¿Però me vols dir quina nova barbaridat m'has fet, tabernacle?

—No cap, senyor capità. No he fet més que comprar un ram de flors i dur-lo a ca'sa marquesa...

—Si, però... ¿qué més? ¡Acaba!

—Res pus. A sa senyora li ha agradat ferm i m'ha donat un duro; jo, qui vaitx viu i no volia que vostè quedàs perjudicat, li he dit qu'encara en faltaven quatre... ¡i vaja si los m'ha donat també! Vat-aquí es cinc.

—¡.....!

¡Ja us atrevireu, idò, ara, voltros, a dir que s'assistent d'es meu amic no'hu es d'aquells joves tot esperit, qui axapen un cabeí a l'aire!...

(Sóller)

M. LAMPINO.

La situació viti-vinícola a França

En les actuals circumstancies és molt difícil donar-se compte de la situació dels vinyars i dels mercats de vins. A causa de la movilització de tropes les comunicacions son estat interrompudes casi en absolut. Les poques notícies publicades per la premsa agrícola i les que personalment hem pogut adquirir son incompletes.

La maduració del raim es estat un poc irregular a causa dels canvis del temps, los dies frets han succeït a altres de vertader estiu i aquestes alternatives són causa d'un retard en las veremes.

Per altra part les malalties criptogàmiques han fet sa aparició en alguns vinyars, però no com en anys anteriors, sens duple disminuïda sa energia pels tractaments preventius que no han escassejat aquest any.

Ara be, en vigílies de les veremes los viticultors francesos se pregunten si comptarán amb brassos suficients pera efectuarles. Lo govern francés estudia la manera de solucionar aqueix important problema tan interesant a la viticultura.

La cullita, segons les derrerres impresions, continúa essent bona i sols per causes externes a la agricultura podrà mermar-se.

Los mercats de vins i especialment los del Migdia están suspesos. Les tranzaccions son rares i difícils a causa de la escassetat de numerari i de la actitud especial dels bancs.

Los preus dels vins francesos han baixat fins a 18 francs l'hectòlitre. En quant als espanyols lo comer está en absolut paralisat.

MERCAT DE CETTE.—En aquest port lo tràfec está sospés completament.

Molts magatzems francesos d'aquesta plaça s'han vist obligats a tancar ses portes per falta de personal. Los espanyols en sa majoria han abandonat provisionalment lo mercat i sols aquells que posseïxen grans existencies continuen a la expectativa per a liquidar-les a qualsevol preu.

LLUÍS ARIZMENDI

29 Agost de 1914.

Noves d'Inca

La subscripció uberta pel Sr. Bal·le pels socòs dels repatriats ha donat el següent resultat fins ara.

El Municipi	ptes. 50
El Clero Parroquial	> 17'50
Els Militars	> 25
El Sindicat «La Pau»	> 15'50
El Centre tradicionalista	> 10
D. Pere Balle, (Bal·le d'Inca)	> 10
D. Josep Siquier (Secretari)	> 2
D. Miquel Amengual (Retgidor).	> 1
D. Antoni Amer id.	> 1
D. Juan Gelabert id.	> 1
D. Pere Cortés id.	> 1
D. Juan Fiol id.	> 1
Suma.	> 136'00

PER LA NEUTRALIDAT.—El Magnífic Ajuntament en sessió celebrada anit passada acordà enviar un telegrama de felicitació al President de Ministres Sr. Dato pel mantaniment de la neutralitat en Espanya davant la guerra Europea.

¿SERÁ RABI?—Un cà de devers els molins de ses Veles ha mossegat a un atlot, el qual enseguida fonc enviat a Palma perque estigués a s'observació al laboratori corresponent per lo que pogués haver-hi de malaltia. El Marescal d'Inca per altra part observa tots els dies l'animal que mossegà; mes se creu que no tenia res de rabi, la mossegada era natural i no efecte de malaltia.

MICROSCOPI.—L'Ajuntament té encarregat un microscopi que és un instrument per regonexer els animals que se sacrifiquen al Matadero públic per si estàn maganyats.

En lo microscopi hi van altres aumetjos i substancies que servexen per la higiene de les carns.

Ala, idò, a veure si estarem segurs.

DIACA.—En les ordes que ha donades avui el Sr. Bisbe de Mallorca ha près Diaca Fra Sebastià Llinàs Organista de la Iglesia de San Francesc de Inca.

Felicitám a fra Llinàs per la seva promoció als sagrats ministeris, lo meix que a sa familia i germans en religió.

VEREMA.—Ja hi ha algunes cases d'amo que han comensat a veremar el reims primarencs. Enguany té poca demanda i apenes hi ha preu establert. Les veremes xereques van a 6 i 7 pesetes la somada i de la verema bona encara s'han fetes poques barrines.

FESTA RELIGIOSA.—Dijous es celebrà la festa de la impressió de les llagues de Sant Francesc a la capella

de les Religioses Terciaries amb molta concurrència a tots els actes, que enguany han revestit major solemnidad per verificar-se l'entronament del Sagrat Cor de Jesús, el primer que s'ha fet a Inca.

La capella i les principals dependencies estaven adornades amb molt de gust, fins la poesia e-hi posá el seu dit, puis lletgirem a ses parets, entre fresque murta, les següents estrofes.

*Llançat dels pobles en guerra
amor cercau,
a eixa casa prou n'hi aferra,
veniu amb pau.*

*Un trono us hem aixecat
amb nostros cors,
humils com son, no hem trobat
altres tresors.*

*Trempau-los en vostro joc
purificant,
i es tornaràn poc a poc
de diamant.*

*Festetjam avui l'ungida
de San Francesc,
que li fé treure florida
de roser fresc.*

*Idò amb caritat ses filles
veniu a ungrir:
i com son Pare, senzilles
veureu florir.*

*En mig de vostres esposes
reinau sempre, oh Cor Sagrat!
olorant les bones roses
de vostro jardí tancat.*

Després del ofici major, a quin ofertori Mossen Josep Aguiló prenuncià un bellíssim sermó sobre l'amor que tengué San Francesc a Jesucrist, el Sr. Ecònom llegí la Circular en que'l Sr. Bisbe dona instruccions per l'entronament del Cor de Jesús.

El quadre pintat a l'oli per D. Bartomeu Payeras representa una aparició del Cor de Jesús a la Beata Margalida. Se beneí dit quadre a dins la capella i llevors per la Rda. Superiora fonc traslladat a la sala de rebre a on havia d'esser colcat, cantant-se l'himne nacional i la llatènia del Sagra: Cor. El Sr. Ecònom digué les oracions del ritual establert per aqueis actes, la gent estava cor-presa, i mentres se cantava a veus per les religioses i col·legiales un bell mot liturgic la sagrada imatge era colocada a son trono per la autoritat eclesiàstica i la Mare Superiora.

Tot el dia el convent fonc molt visitat per veure el quadre nou i saludar ses monges que estaven de enhorabona. El vespre se fé una hermosa funció que terminá amb el cant del Te-Deum.

Aquest setmanari se publica amb censura eclesiàstica.

BOLLETI COMERCIAL

Preus que retgirem a nostro mercat.

Bessó	a	90'00	el quintá
Blat	a	21'00	la cortera.
Xexa	a	22'00	id.
Sivada	a	09'00	id.
id. forastera	a	08'50	id.
Ordi	a	12'00	id.
id. foraster	a	09'50	id.
Faves pera cuinar	a	26'00	id.
id. ordinarias	a	19'50	id.
id. per bestia	a	19'00	id.
Blat de les Indies	a	17'00	id.
Fasols	a	00'00	id.
Monjetes de confit	a	40'00	id.
id. Blanques	a	45'00	id.
Siurons	a	00'00	id.
Garroves	a	07'00	
Safra	a	03'50	s'unsá.

Andreu Caimari Noguera

In Hoc signo Vincas

Poema Constantinià premiat en el XV Certàmen Científic-Literari del Seminari Conciliar de San Pere, de Palma de Mallorca, celebrat en el dia 6 de aovembre de 1913.—Edició en papé de fil virgurat costada pel Magnífic Ajuntament d'Inca.—Un exemplar ptes. 1'50.—Venal a nostra Llibreria, carré de la Murta 5, Inca.

RECORDATORIS de Primera Comunió
MORTUORIS I VTOS RELIGIOSOS
CRAN ASSOLIT D'ESTAMPES
A nostra Llibreria.

ESTAMPES
DEL
COR DE JESÚS
DE 75 AMB 55 CENTIMETRES
I ALTRES MIDES
Propis per fer l'entronament
del Sagrat Cor
A LES CASES CRISTIANES
C. Murta, 5.—Inca.

SOLFEO DE I.ÒS SOLFEO'S
Primer i segon tom: vanals a nostra llibreria.